

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Εθὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, γρυστοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀθροῦστον Μακὲ : Ὁ ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς παραχωροῦμεν δωρεάν τὰ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου φυλλάδια τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», εἰς 2 ἡρξαντο δημοσιεύμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Μετὰ ἓνα μῆνα Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἐκήρυττε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ὀλλανδίας, στερουμένης πολεμοφοδίων καὶ τροφίμων. Μετὰ ἑξ μῆνας οἱ δύο ἀδελφοὶ Βιττ διεσπάρσσοντο ὑπὸ τοῦ ὄχλου τοῦ Ἀμστελοδάμου, κατηγοροῦντος αὐτοὺς ὅτι διεφθάρησαν διὰ χρημάτων ὑπὸ τῆς Γαλλίας· ἡ αὐτὴ πόλις ἀφῆρει τοὺς φραγμοὺς καὶ τὰ προχώματα τῶν διωρύγων καὶ κατέκλυζε τὸ ἔδαφος διὰ νὰ σταματήσῃ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν νικηφόρων Γάλλων. Τέλος τὸ ἐπὶ ἔτος, πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Μάεστριχτ, πολιορκουμένου παρὰ τοῦ Λουδοβίκου αὐτοπροσώπως, ὁ κύριος Λουδοὰ ἐξελθὼν τῆς σκηνῆς του πρῶταν τινα εὔρε κιβώτιον ἐκ ξύλου ροδοχρόου μετὰ γλυφῶν, ἐν ᾧ ἔκειτο ὤν βρέφος. Εἰς τὰ σπάργαντα τοῦ ἀθώου πλάσματος, προσκολλημένη διὰ καρφίδος ἀδαμαντίνης, εὐρητο ἡ ἐξῆς ἐπιστολή, γεγραμμένη ὀλυνδιστῇ:

«Ὁ σύζυγός μου ἔμαθε τὰ πάντα καὶ μ' ἐτραυμάτισε θανατηφόρως διὰ βολῆς πιστολίου. Αὐτὸ εἶνε τὸ τέκνον μου· καλεῖται Ἀντωνιέττα. Χαῖρε!»

Ὁ Λουδοὰ ὠχρίασεν, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ κιβωτίου καὶ κατελήφθη ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου, ὅστις καὶ κατόπιν διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας.

Τίς εἶχε κοίσει τὸ βρέφος; Ἐπίλεκτός τις, φυλάσσων ὡς σκοπὸς πρὸ τῆς σκηνῆς, ὡμολόγησεν ἐρωτηθεὶς, ὅτι οὐδὲν εἶδε καὶ οὐδὲν ἤκουσε. Τὸ τοιοῦτο ἐφάνη ὑποπτον εἰς τὸν μαρκήσιον· ἀλλὰ πῶς ἡδύνατο νὰ προβῇ εἰς ἐρεῖνας καὶ νὰ ἐξα-

κριώσῃ τὸ γεγονός, ἐνῶ ἦτο ἀνάγκη τὰ πάντα νὰ βυθίσῃ εἰς βαθεῖαν σιγὴν;

Ὁ ἐπίλεκτος αὐτός, ὀνόματι Γιλβέρτος, ἀπεστάλῃ εἰς τὰ προχώματα τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Ὁ θάνατος ἐφείσθη αὐτοῦ, ἂν καὶ ἐτάχθη ἐπίτηδες εἰς θέσιν, ὅπουθεν κανεὶς δὲν ἐπανήρχετο· ἀπώλεσεν ὅμως μίαν κνήμην καὶ ἐτυφλώθη ἐξ ὀβίδος πεφυρακτωμένης, διελθούσης παρὰ τοὺς ὀφθαλμούς του. Αὐτὸς ἦτο ὁ στρατιώτης, ὃν ὁ Λουδοὰ, ἀμείλικτος ἐν τῇ μνησικακίᾳ του, ἤρνετο βραδύτερον νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ ἄστυον τῶν Ἀπομάχων, ἐνόσω δὲν ὡμολόγῃ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν ἡδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ, διότι δὲν τὸ ἐγίνωσκεν. Ὁ Γιλβέρτος ἦτο εὐειδὴς καὶ ἐξαιρετος νέος ἐκ Πικαρδίας, ὅστις εἶχε νυμφευθῇ δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκστρατείας. Ἐπανελθὼν ὁ ἀτυχὴς χωλὸς καὶ τυφλὸς εὔρε παρὰ τὴν κοιτίδα τῆς μικρᾶς Βιολέττας τὴν σύζυγόν του, νεκράν ἐκ τῆς πενίας καὶ τῆς θλίψεως. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἡ φιλελεῖμων μέριμνα μιᾶς δεσποίνης τῆς ἐνορίας καὶ ἡ ἀτυχὴς Βιολέττα θ' ἀπέθνησκεν ὡσπύτως. Ἦτο καχεκτικὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἡδυνάτει νὰ θρέψῃ τὸν πατέρα του, οὐδ' ἡδύνατο ὁ πατήρ του νὰ θρέψῃ αὐτό.

Ὁ Λουδοὰ, ὁ αἷτιος ὅλων τῶν συμφορῶν του, ἀπέκρυψε τὸ μυστικόν του, ὅπερ θὰ παρεῖχεν ἀφορμὴν θορύβου πολλοῦ εἰς τὴν Αὐλὴν. Εἶδομεν τί ἀπέγινεν ἡ Ἀντωνιέττα· πῶς γηραιὰ παιδαγωγός, ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Λετελλιέ, ἐπερορτίσθη νὰ βυθίσῃ διὰ παντός εἰς τὴν λήθην τὸ πένθιμον ἐκεῖνο συμβεβηκός. Ὁ Λουδοὰ πάντοτε ἐφοβεῖτο τὴν θυγατέρα του, ὡς φοβεῖται τις φάσμα, ἐμφανιζόμενον ὅπως ὑπενθυμίση τὸ παρελθόν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ Ἀντωνιέττα προϊοῦσα εἰς τὴν ἡλικίαν καθίστα μᾶλλον ἀλγεινὴν τὴν τύψιν ἐκείνην τοῦ συνειδότης εἰς τὸν μελαγχολικὸν ὑπουργόν. Διὰ τοῦτο κατεδικάσθη εἰς αἰωνίαν μόνωσιν καὶ λήθην. Ὁ Λουδοὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐρυθριᾷ οὔτε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως του, ὅστις ἐνηγκαλιζέτο τὰ νόθα τέκνα του, οὐδ' ἐνώπιον τῶν τέκνων του, ἀρκοῦντως ἤδη μεγάλων τὴν ἡλικίαν, ἅτινα ἀνέτρεφεν ἐν τῇ ἡθι-

κῇ, οὔτ' ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις τὸν διέβαλλε μὲ ὅλον τὸ ἐξωτερικὸν περίβλημα τῆς αὐστηρότητος τῶν ἡθῶν του.

Δεκαεπτὰ ἔτη παρήλθον οὕτω. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πῶς διήλθεν αὐτὰ ὁ Λουδοὰ. Ἡ Ἀντωνιέττα διηγήθη πρὸς τὸν Γεράρδον τί ἐπραξε κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐν τῇ μονῳσί της. Ἐκ τῶν δύο συντρόφων, οὗς εἶχε παραλάβει μετ' ἑαυτοῦ εἰς Ὀλλανδίαν ὁ Λουδοὰ καὶ οἵτινες ἔσχον γνῶσιν τῶν σχέσεων αὐτοῦ μετὰ τῆς κυρίας Βὰν Γκράφτ, ὁ εἰς ἀπεβίωσιν· μόνος ὁ Λαγκομπέρ ἐπέζη. Ἡ ὑπαρξίς του ἐστενοχῶρει τὸν ὑπουργόν, οὔτινος ἦτο ὁ πρᾶκτωρ, ὁ κατασκοπος, καὶ ὅστις ἐν τούτοις δὲν τὸν ἐνεπιστεύετο. Ἀφοῦ ἤθελεν ἀπαλλαγῇ τῆς Ἀντωνιέττας ὁ μαρκήσιος, θὰ ἐσκέπτετο ν' ἀπαλλαγῇ καὶ τοῦ Λαγκομπέρ.

Ἴδου ὅτι περιεγράψαμεν ἐπαρκῶς τὸν ἄνδρα, ὃν εἶδομεν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν ἀπάγοντα τὴν νεανίδα, ἥτις χάρις εἰς τὴν σύμπτωσιν καὶ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Γεράρδου παρ' ὀλίγον ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ λόγοι δι' οὗς ὁ Λουδοὰ κατεκράτει τὰς ἐπιστολάς τῶν δύο ἐραστῶν καὶ παρήγγελλε νὰ κατασκοπεύωσι τὸν Γεράρδον. Ἦθελε νὰ ἴδῃ μέχρι τίνος σημείου θὰ προέβαινε τὸ ἄλογον πάθος τοῦ νέου. Ἦθελε νὰ κρίνῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀντωνιέττας ἐκ τῆς πρώτης ταύτης περυστάσεως, ἥτις διηνοίγετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὅτε ἡ Ἀντωνιέττα, εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀπελπισίας ὅριον εὕρισκομένη, καὶ ἀπειλουμένη ὑπὸ τῆς ἰσοδίου καθεύξεως ἐν τῇ μονῇ, ἔγραψε τὴν ἀπέλιπδα ἐκείνην ἐπιστολήν, τὴν συγινῆσαν τὸν Κατινὴ καὶ προκαλέσαν τὴν ἀποστολὴν τοῦ Βελαιρ εἰς Γαλλίαν, ἐνόμισεν ὅτι διέφθειρε μίαν τῶν φυλαττουσῶν αὐτὴν μοναχῶν, καὶ ὅτι τὴν ἔπεισε ν' ἀποστείλῃ τὴν ἐπιστολήν της διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στρατόν. Ἀπεναντίας, ἡ μοναχὴ ἦτο κατάσκοπος καὶ ἐπρόδωκε τὴν Ἀντωνιέτταν, ἐγγχειρίσασα τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν ἡγουμένην. Αὕτη τὴν ἔπεμψε πάραυτα πρὸς τὸν ὑ-

πουργόν, ὁ δὲ Λουβοά, ἀντὶ νὰ καύσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο περιττόν, διότι ἴσως ἡ νεάνις εἶχε γράψῃ δύο, ὧν ἡ ἑτέρα εἶχε περιέλθει εἰς χεῖρας τοῦ Γεράρδου.

Ἐπελήφθη λοιπὸν τοῦ πειράματός του καὶ ἐπέτρεψε νὰ φθάσῃ ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὸν κύριον Λαθερνῆ, περὶ οὗ ἐφρόντισε νὰ λάβῃ τὰς δεούσας πληροφορίας. Δυσὲν ἄλλοτερον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοά: ἡ ὁ Κατινὰ θ' ἀρνήσῃ νὰ τοῦ χορηγήσῃ ἀδειαν, ἡ θὰ τοῦ χορηγήσῃ. Ἄν ἀρνήσῃ, θὰ καταλάβω τὴν νεάνιδα ἐπ' αὐτοφώρῳ παραβαίνουσιν τὸν κανονισμόν καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσω τὴν αὐτὴν ἡμέραν νὰ περιβληθῇ τὸ σχῆμα, ἡ ἀφ' ἐτέρου, ὁ Γεράρδος Λαθερνῆ θὰ προφάσῃ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν, πρᾶγμα δύσκολον, ἀλλ' οὐχὶ ἀδύνατον διὰ τὴν ἡλικίαν του, καὶ τότε θὰ τὸν ἀφήσω νὰ προβῇ ἀρετὰ εἰς τὸ ἐπιχειρήματός του, ὥστε νὰ ἐνοχοποιηθῇ. Ὁ Λαγκομπέρξ καὶ ἐγὼ ξιφῆρεις θὰ τὸν σταματήσωμεν, πρὶν ἐννοήσῃ τίποτε. Ὁ ἐραστὴς θὰ καθαιρεθῇ εἰς τὴν Βαστίλλην ἢ θὰ θανατωθῇ, ἡ ἐρωμένη θὰ κλεισθῇ ἐν τῷ τοῦ μοναστηρίου ἐν οἰαδήποτε περιπτώσει ἢ θελον ἢ ἀφ' ἑτέρου, ῥιφθῇ εἰς σκοτεινὸν τάφον ὅπου ἐξαφανίζονται χωρὶς ποτε νὰ ἐξεγερθῶσι πλέον καὶ αὐτὰ τὰ σκανδαλωδέστατα ἀπόκρυφα τοῦ κόσμου τούτου.

Εἶδομεν πῶς ὁ Βελαίρ ἐματῶσε τὸ τολμηρὸν ἐκεῖνο σχέδιον· εἶνε γνωστὸν δὲ πῶς ὁ Λουβοά, ἑξάλλος ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀργῆς, παρεφέρθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ν' ἀρπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς κυρίας Λαθερνῆ τὴν παρκαταθήκην, ἣν ἐνεπιστεύθη αὐτῇ ὁ υἱὸς τῆς, καὶ πῶς κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῆς ἡ καρτερικὴ μήτηρ ἀπώλεσε τὴν ζωὴν, φεῦ! ἐπὶ ματαίῳ.

Ὅπως συλλάβῃ τὴν Ἀντωνιέτταν, ὅπως ἐμποδίσῃ αὐτὴν νὰ ὁμιλήσῃ, ὅπως τὴν θάψῃ διὰ παντὸς εἰς ἕτερον μοναστήριον, ὁ Λουβοά ἐφόνευσε μίαν γυναῖκα, ἐξετέθη αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀπέκτησεν ἓνα ἀμείλικτον ἐχθρόν. Ἀλλὰ τὴν παράφορον ὀργὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου οὐδὲν ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ. Τί ἐστοίχιζεν ἡ ζωὴ μιᾶς γυναικὸς, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ συμφέροντος τοῦ κ. Λουβοά; Τί ἦτο εἰς ὑπολογισμὸν τῶν δραγόνων ἀπέναντι τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν;

Διὸ ὁ μαρκήσιος, χωρὶς νὰ τὸν μέλλῃ ποσῶς τί θὰ συνέβαινεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαθερνῆ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὴν Ἀντωνιέτταν εἰς ἕτερον μοναστήριον, ἥττον ὑποκείμενον εἰς τοιαύτας τολμηρὰς ἀποπειράς. Τὸ κατὰ τοῦ Γεράρδου μίσος τοῦ ἐδιπλασιάσθη ἕνεκα τῆς βλάβης, ἣν προξένησεν εἰς αὐτὸν καὶ ἕνεκα τοῦ ὀνόματός τῆς Μαιντενῶν, ὅπερ ἡ μήτηρ του ἐπρόφερε πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. Ἀφοῦ ἐπολέμει κατὰ τῆς προστάτιδος· διατὶ νὰ μὴ κατατρέξῃ τὸ προστατευόμενον;

Ἐν τοσοῦτῳ, ἐπειδὴ οὐδὲν ἀπέμενεν αὐτῷ νὰ ἴδῃ πλέον, ἐπειδὴ ἡ ἐν Σταφφάρδῳ νίκη ἠδύνατο νὰ ἐξεγείρῃ ἐν τῇ

Αὐτῇ αἰσθήματα χαρᾶς δυσάρεστα δι' αὐτόν, τὸν ἀντίπαλον τοῦ Κατινὰ, ἐπειδὴ τέλος κατὰ τὴν ἐνδομύχως τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ Βασιλεῖ, ὁ Λουβοά ἐπανήλθεν ὡς ἀστραπή, καὶ διήλθε διὰ τῶν Παρισίων τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καθ' ἣν συνέβη ἡ ἐν Βερσαλλίαις σκηνὴ περὶ τῆς γαμηλίου πράξεως.

Ἐπρέσβευεν ὡς ἀρχὴν ὅτι φθάνων τις ἐξ ἀπροόπτου, κατελάμβανε πάντοτε ἀμαρτάνοντας τοὺς φίλους ἢ τοὺς ἐχθρούς του. Καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ πεισθῇ ὅτι καλῶς ἔπραξεν ἐπανελθὼν.

Ἐνθ' ἐξήρχετο τῆς Σέβρης, μία ἀμαξία κατέφθασεν αὐτὸν μετὰ φοβεροῦ κρότου. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἡ δὲ ὁδὸς κατεληγμένη ὑπὸ ὕλικου, ἐπειδὴ ἐπιδιωροῦτο. Ὁ Λουβοά, ταξιδεύων ἐντὸς ἀπλοῦ ὁχήματος ταχυδρομικοῦ, δὲν εἶχε πολλὴν ἀκολουθίαν.

Ἀπεναντίας τὴν ἐπερχομένην ἀμαξίαν συνώδευε θόρυβος πολλὸς ἵππων καλπάζοντων καὶ ἵπποκόμων καὶ θεραπόντων κραυγάζοντων, ὅπως παραμερίσωσιν οἱ προπορευόμενοι. Κατ' εὐτυχίαν ὁ διαπληκτισμὸς τῶν δύο ἡνιόχων, ἐρίζοντων περὶ τοῦ τίς νὰ διέλθῃ πρῶτος, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γνωσθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν ταξιδιωτῶν.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων! ἐκραύγασεν ὁ ἡνίοχος τοῦ κ. Ἀρλαί, καμετε τόπον!

— Ὁ κύριος μαρκήσιος Λουβοά! Καμετε τόπον! ἐφώναζεν ὁ ἡνίοχος τοῦ ὁχήματος.

Εὐθύς, ὡς ἀπηγγέθησαν τὰ δύο ταῦτα τόσον σημαντικὰ ὀνόματα, ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ Λουβοά κατῆλθον τῆς ἀμάξης καὶ ἐκφέροντες ὁ εἰς κραυγὴν χαρᾶς, ὁ δὲ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, ὥρμησεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, παρκακινούμενος ἕκαστος ὑπὸ τῆς ζέσεως τοῦ ἰδιαίτερου συμφέροντος τοῦ.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησε πρῶτος.

— Ἀ! κύριε! σὺ ἐξήτουν πανταχοῦ καὶ παρεκάλουν ὅλους τοὺς ἀγίους!

— Αὐτὸ εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ, σεβασμιώτατε· ἀλλὰ πῶς μ' ἐξητεῖτε, ἀφοῦ ἐγνωρίζετε ὅτι ἡμῖν ἀπὼν;

— Καὶ δι' αὐτὸ ἐθλιβόμην ἀκριβῶς, διότι ἦσθε ἀπὼν, κύριε Λουβοά.

— Τέλος πάντων οἱ ἄγιοι, τοὺς ὁποίους ἐπεκαλεσθε, σὺ εἰσήκουσαν. Ἰδοὺ ἐγώ!.. ἔφθασα εἰς κατὰλληλον ὥραν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὸν ὑπουργὸν καὶ μετὰ φυσιογνωμίας λίαν τεταραγμένης,

— Θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην, τῷ εἶπε, νὰ συνομιλήσωμεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης σας ἢ ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου;

— Ἐξ ὅλης καρδίας, σεβασμιώτατε, ἐντὸς τῆς ἀμάξης μου, ἂν ἀγαπάτε, ἥ τις εὐρίσκειται πλησιέστερον. Ἰδοὺ ὅπου ἐμβόηκαμεν. Ἀμαξί! κατέβα κάτω! Ἀπομακρύνω αὐτὸν τὸν νέον, διότι, ὑποθέτω, ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσατε πράγματα σοβαρά!

— Κύριε, εἶπε τεθλιμμένος ὁ ἱεράρχης, ἔρχομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸν κύριον διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας.

— Διὰ ποῖαν αἰτίαν;

— Μ' ἔκλεψαν.

— Μπᾶ! . . . τ' ἀσημικά σας;

— Κατὰ τὴν χειρότερον, Θεέ μου! . . .

Ἀλλ' ἀφοῦ εὐτυχῶς σὺς εὐρίσκω, ἴσως ἐκείνο τὸ ὅποιον ἔχασα δὲν ἀπωλέσθη.

— Μήπως ὑποπτεύεσθε ἐμέ; εἶπεν ὁ Λουβοά μετὰ μειδιάματος δηκτικοῦ.

— Ὁχι, κύριε· ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μοῦ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ὅτι σεῖς γνωρίζετε τὸν κλέπτην.

Ὁ Λουβοά ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον φοβηθεὶς μήπως ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πυρσῶν, τῶν προηγουμένων τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀρχιεπισκόπου, διακρίνῃ οὗτος τὸ ἐρύθημά του.

— Ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εἶπεν αὐτό; ἐπανελάθεν· εἶνε ἀνθρωπος, ὅστις γνωρίζει πολλὰ πράγματα· ἄς ἴδωμεν ὅμως ἂν γνωρίζῃ περισσότερα ἀπὸ ἐμέ. Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον, εὐαρεστήθητε νὰ μοῦ καταστήσετε γνωστὸν τί σὺς ἔκλεψαν.

Τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Λουβοά προσηλώθη ὅζῳ καὶ πύρινον εἰς τοὺς ἀβεβαίους ὀφθαλμοὺς τοῦ ἱεράρχου.

— Ἐν ἔγγραφον . . . ἐψέλλισεν ὁ κ. Ἀρλαί.

— Τί ἔγγραφον;

— Ἀλλά . . .

— Ἀ, εἶνε μυστικόν· πολὺ καλὰ.

— Μυστικόν, μάλιστα.

— Παρακάτω, παρακάτω! Καὶ γνωρίζω ἐγὼ τὸν κλέπτην;

— Εἶνε ὁ Δεβώτ, ὁ πρῶν θαλαμηπόλος μου.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγετε; ὁ Δεβώτ;

— Ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας . . . εἶπεν . . .

— Τί εἶπεν; . . . ἄς ἀκούσωμεν, σεβασμιώτατε ἀρχιεπίσκοπε.

— Ἔστω! ἐπανελάθεν ὁ ἱεράρχης, ἐμψυχούμενος, διότι ἡ περίστασις καθίστατο σκολιὰ, ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας βεβαίως ὅτι ὁ Δεβώτ αὐτὸς ἐπέτυχεν διὰ τῆς ὑμετέρας προστασίας μίαν θέσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τροφοδοσίας τοῦ στρατοῦ, τὸν ὅποιον σχηματίζετε εἰς Φλάνδραν.

— Δὲν ἠξέσω ἂν ἔγεινεν αὐτό· ἀλλ' ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔγεινε, δεσπότη μου, τί μ' αὐτό; εἶπεν ὁ Λουβοά συνοφρυόμενος ἀπειλητικῶς.

— Τίποτε· βεβαίως ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ προστατεύετε ὅποιον θέλετε, κύριε· ἀλλ' ἂν εἰξεύρετε . . .

— Πῶς νὰ εἰξεύρω ὅ,τι σεῖς δὲν θέλετε νὰ μοῦ εἰπῇτε;

— Ὡ! ἄλλο τὸ θέλω καὶ ἄλλο τὸ δύναμαι . . .

— Λοιπὸν εἶνε μυστικόν . . . πολὺ μυστικόν . . .

— Μὴ ὑποθέσετε τίποτε! ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ ἀρχιεπίσκοπος, προκειμένου περὶ ὧν, δὲν θὰ εἶχα κανένα δισταγμόν.

— Καί τώρα, ἀφοῦ μ' ἐκατηγόρησατε, θ' ἀπολογηθῶ.

— Ἐκατηγόρησα Ὑμᾶς ;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφοῦ μὲ ἐλέγγχετε ὅτι προστατεύω ἕνα κλέπτην.

— Ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας...

— Μάλιστα, αὐτὸς σᾶς τὸ ἐβεβαίωσεν, εἰμεθα σύμφωνοι. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ βεβαιώσῃ, σημείον ὅτι εἶχεν ἀποδείξεις ὅτι ὁ Δεβὼτ αὐτὸς ἦτο κλέπτης.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀνέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανόν.

— Λοιπὸν θὰ συλλάβωμεν τὸν περὶ οὗ πρόκειται Δεβὼτ. Θὰ βαλθῇ εἰς τὰ στενὰ καὶ θὰ ὀμιλήσῃ.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

— Θὰ ὀμιλήσῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοᾶ, καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἔκλεψε, θὰ κρεμασθῇ. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ προστατεύω ἐγώ !

— Κύριε ! κύριε ! πρᾶνθητε ! νὰ μὴ γείνη θόρυβος.

— Διατί ; Μήπως θὰ στενοχωρηθῇ καὶ οἱ ἄλλοι ἀν διαφωτισθῇ ἡ ὑπόθεσις ;

— Ὡ !

Τὸ ὦ ! ἐκεῖνο ἦτο ὀλόκληρον ποίημα. Αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἤρκει νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν κύριον Λουβοᾶ τὸν τρόπον τοῦ κυρίου Ἀρλαί, ἂν ὁ κύριος Λουβοᾶ δὲν ἐγίνωσκε κάλλιον τοῦ ἱεράρχου πᾶσαν τὴν ἱστορίαν.

— Σᾶς προσκυνῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοᾶ, καὶ θὰ στείλω διαταγὴν νὰ συλληφθῇ ὁ Δεβὼτ, ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ. Ἐννοῶ τώρα διατί μ' ἐζητεῖτε μὲ τόσῃ προθυμίαν. Μείνετε ἡσυχος, ὁ κλέπτης θὰ συλληφθῇ καὶ θὰ φερθῇ χειροπόδαρα δεμένος.

— Κύριε Λουβοᾶ, δι' ὄνομα Θεοῦ, ἀκούσατέ με ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος κρατῶν ἐκ τῆς χειρὶδος τὸν ὑπουργόν, ὅστις ἡτοιμάζετο νὰ διατάξῃ τὸν ἡνίοχόν του νὰ ἱππεύσῃ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἰπῶ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν σᾶς ζητῶ ἄλλο πρᾶγμα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συναντήσω ! σῆς λέγετε ὅτι δὲν δύνασθε νὰ μοῦ τὴν εἴπητε.

— Ἄν θὰ ἔχετε τὴν ἀκραν εὐγένειαν νὰ μοῦ πέμψετε τὸν Δεβὼτ αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου, προσπαθήσατε νὰ μὴ ὀμιλήσῃ εἰς κανένα καὶ κανεὶς νὰ μὴ τοῦ ὀμιλήσῃ. Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω τὰ πάντα ! τὸ ἔγγραφο, περὶ οὗ πρόκειται, δὲν ἐκλάπη, ἀπωλέσθη.

— Τότε δὲν εἶνε κλέπτης, εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Λουβοᾶ, καὶ θὰ κάμωμεν ἄσχημα νὰ τὸν κρεμάσωμεν, ἐκτὸς ἂν τὸ ἀπολεσθὲν ἔγγραφο εἶνε τοιαύτης ἀξίας, ὥστε ἡ ἀμέλεια τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐγκλημα. Συνέβησαν καὶ ἄλλοτε παρόμοια.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ περίστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος... Μεταξὺ μας νὰ μένῃ, πρόκειται περὶ μιᾶς ἐπιστολῆς... μιᾶς ἐπι-

στολῆς γυναικός... καὶ ἕνας ἀρχιεπίσκοπος... καταλαμβάνετε !

— Ἀλλὰ, σεβασμιώτατε, δὲν φθάνει ὅτι λαμβάνετε ἐπιστολὰς παρὰ γυναικῶν εἰς τὴν ἡλικίαν σας, τὸ ὅποῖον εἶνε πρᾶγμα κάκιστον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμπιστεύεσθε ἀκόμη εἰς ἕνα θαλαμηπόλον ; Καὶ ἕνας λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ ἂν ἔκαμνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα θὰ ἦτο ἀξιοκατάκριτος.

— Δὲν τὴν ἐμπιστεύθητε εἰς τὸν Δεβὼτ ὄχι ! ὦ, ὄχι ! Ἰδοὺ, κύριε, πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Ἡ ἐπιστολὴ εἶχε μείνει εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ἀναξυρίδας μου.

— Εἶνε εὐφροσύνη !

— Ἀναντιρρήτως ! ἀλλ' ὅμως τὰς ἀναξυρίδας μου τὰς φυλάττω κλειδωμένας, κύριε ! δὲν ἔχω κανὲν σφάλμα ὡς πρὸς τοῦτο.

— Ὁ Λουβοᾶ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδίαμα, ἐνεθυμήθη ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἠγνόει.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ἀρλαί, ὁ Δεβὼτ μίαν ἡμέραν ἐπώλησε περισσοτέρας ἀπὸ πενήντα ἀναξυρίδας εἰς παλαιοπώλην διερχόμενον πρὸ τῆς κατοικίας μου.

— Δικαίωμα τοῦ ἦτο. Ὁ θαλαμηπόλος μου πέρνει ὅλα τὰ ρούχα μου. Δὲν ἐπικρατεῖ αὐτὴ ἡ συνήθεια εἰς τὴν οἰκίαν σας ;

— Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη ἐπιστολὴ ἐπωλήθη μαζί με τὰ ρούχα !

— Αἶ ! καὶ ποῖος θὰ τὸ μάθῃ ; πιθανὸν ἡ ἐπιστολὴ νὰ μὴ φέρῃ ὑπογραφήν, Ὁ παλαιοπώλης δὲν θὰ ὑπάγῃ νὰ κυνηγηθῇ, διότι ἀλλέως μοῦ λέγετε καὶ τὸν φυλακίζω εἰς τὴν Βασιλίστην... Θέλετε νὰ φροντίσω ;

— Φεῦ ! καὶ εἶνε εὐκολον ν' ἀνευρεθῇ ;

— Ἀνευρίσκονται πολλὰ πράγματα, δὲν ἀνεζητήσα κατὰ παλαιοπώλας, ἐν τούτοις θὰ προσπαθήσω.

— Καὶ ἐν τούτῳ ἐγὼ ἐχάθην.

— Καὶ διατί ;

— Κύριε Λουβοᾶ, ἀνευρετέ μου, σᾶς παρακαλῶ, τὸν Δεβὼτ, ἀνευρετέ μου τὸν παλαιοπώλην ! ἀνευρετέ μου τὴν ἀναξυρίδα μου, διότι ἄλλως εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ὑποπέσω εἰς δυσμένειαν.

— Ὁ Λουβοᾶ ἀνεσκήρτησεν.

— Ὁ βασιλεὺς γινώσκει τὰ πάντα ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, τύπτων μετ' ἀπελπισίας τὸ μέτωπον.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει τὴν φράσιν, ἧς δὲν ὑπελόγιζε τὴν σημασίαν, ὅτε ὁ Λουβοᾶ εἶπε διακόπτων αὐτόν :

— Λέγεις ὅτι ὁ βασιλεὺς γνωρίζει ὅτι ἐχάθη τὸ ἔγγραφο.

— Ναί.

— Σᾶς τὸ εἶπε ;

— Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχομαι τώρα.

— Ἄ, δεσπότη μου ! ἀνέκραξεν ἀποτόμως ὁ Λουβοᾶ ὥθων ἀγροίκως τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἐκτὸς τῆς ἀμάξης του, διατί δὲν μοῦ τὸ ἐλέγετε πρῶτα πρῶτα αὐτό ; Ἀμαξηλάτα ! τράβα κατ'εὐθεῖαν εἰς Βερσαλλίας !

Καὶ χωρὶς νὰ χρονотριβήσῃ εἰς τὰς ἐπιμοτυπίας τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ὁ ὑπουρ-

γὸς ἀνεχώρησε δρομαίως, ἀφείς τὸν ἀρχιεπίσκοπον κεχηνότα εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ ὑπὲρ ποτε ἀπελπιν, παρατηροῦντα δὲ τὸν ἀπομακρυνόμενον ἐκεῖνον θορυβῶδη καὶ κονιορτώδη στρόβιλον.

II'

ΣΚΑΚΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ

[ÉCHEC A LA REINE].

— Ὁ Λουβοᾶ ἐγίνωσκε κάλλιον παντὸς ἄλλου μέχρι τινὸς σημείου ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐψεύδετο. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, φλεγόμενος ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ τί ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κυρία Μαιντενὼν ἀπέκρυπτον ἐξ αὐτοῦ μετὰ τὴς ἐπιμελείας, διενήργησε κρυφίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν, ἔπειθε τὸν Λαγκουμπέρζ μετρημισκόμενον ὡς ρωποπώλην νὰ δελεάσῃ τὸν Δεβὼτ καὶ ν' ἀγοράσῃ τὰς περιδοήτους ἀναξυρίδας, τὰς συνηθροισμένας ἐντὸς τοῦ ἀρχείου τοῦ ἱεράρχου καὶ εὔρε τὴν πολυθρύλητον γαμήλιον πρᾶξιν ἐντὸς τοῦ θυλακίου, ὅπου ὑπώπτευεν ὅτι εὕρισκετο. Αὐτὸς τέλος ἦτο ὁ φυλάσσων τὸ μυστικὸν τοῦ Κράτους, τὸ φεβερὸν ἐκεῖνο μυστικόν, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀποκάλυψις θὰ μετέβαλε διὰ μιᾶς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἰσορροπίαν.

Ἐπτοήθη μαθὼν ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εὕρισκετο ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς μηχανορραφίας ! θεώρει ὅμως ὡς βέβαιον ὅτι ὁ δημόσιος ἐκεῖνος λειτουργὸς ἠγνόει τὴν σπουδαιότητα τῆς κλοπῆς, τῆς διαπραχθείσης ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ θυλακίου. Τὸ φοβερώτερον ὅμως ὑπὸ ἄλλην ἐποψιν ἦτο ἡ ὀργὴ τῆς κυρίας Μαιντενὼν, ὅταν ἤθελε μάθει τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐγγράφου. Περιέργως δὲ ἦτο νὰ μάθῃ πῶς θὰ ἐφέρετο ὁ βασιλεὺς. Ὁ Λουβοᾶ κατεσκόπευε τοὺς δύο συζύγους ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατ' ἣν ἀνεκάλυψε τὴν ἀπόδειξιν τοῦ συνοικεσίου των καὶ εἶχεν ὀρκισθῇ ὅτι οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε ἡ κυρία Μαιντενὼν ἤθελον κάμει ἐν καὶ μόνον βήμα, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ αὐτοὺς ἀνασκιρτῶντας ἐκ τῆς ἀκρας τοῦ νήματος ἐξ οὗ ἐκράτει ἀμφοτέρους.

Ἡ μακρησία, ἐσυλλογίσθη ὁ Λουβοᾶ, θὰ ἐκράξῃ τὸν κ. Ἀρλαί διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἔγγραφο. Ἄρα εἶχεν ἀνάγκην τοῦ ἐγγράφου διὰ τινὰ νέαν μηχανορραφίαν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος θὰ ἠρνήθη νὰ δώσῃ τὸ ἔγγραφο, διότι δὲν τὸ εἶχε πλέον. Ἐδραμε ! ἐκέτευσεν τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, μὲ κίνδυνον τὰ πάντα νὰ προδώσῃ, καὶ μὲ κίνδυνον τὰ πάντα νὰ καταστέρψῃ, ἤρχατο νὰ ἐκετεύσῃ αὐτὸν τὸν ἴδιον Λουβοᾶ διὰ νὰ συλληφθῇ ὁ Δεβὼτ καὶ ν' ἀνευρεθῇ τὸ μαγικὸν ἔγγραφο.

— Ὡ ! ὁσάκις ἰδέα τοιαύτη παρεκίνει τὸν Λουβοᾶ, πόσον ἔτρεχεν ἀόκνως ! Ὅσάκις ἐπρόκειτο νὰ καταστέρψῃ ἐχθρόν τοῦ τινος, νὰ ματαιώσῃ μηχανορραφίαν, ν' ἀντιτάξῃ τὸν δόλον εἰς τὴν παγίδα, τὴν βίχην εἰς τὴν δραστηριότητα, πόσῃ ἀνέπτυσσεν ἐνέργειαν ! Πῶς ἐκτύπη ραγδαίως ἂν ἡ ἀντίστασις ἦτο ὅπως οὐκ εὐδαίμων ! Πόσον φοβερὸς ἰχνηλάτης ἦτο ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀνκαλύψῃ τὴν λείαν, νὰ τὴν παρακολου-

θήση, νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῆς καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἡδονὴν τῶν δηγμάτων του! Καὶ ἦτο βεβαίως λαμπρὰ λεία νὰ διασχίσῃ μίαν ἐχθρὰν, κατὰ τὸ ἥμισυ βασιλίσσαν.

Ὁ Λουδοῦξ, ἐνθ' ἔσπευδε δρομαίως, ἠρέυνησεν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του, τὸ ὅποιο οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο ἀπ' αὐτοῦ. Ἡσθάνθη ἐντὸς αὐτοῦ, διότι δὲν ἔβλεπε ποσῶς ἐκ τοῦ σκότους, χαρτίον διπλωμένον εἰς τέσσαρα, τὸ ὅποιο ἀνεγνώρισε, διότι πολλάκις τὸ εἶχε μεταχειρισθῇ. Μετ' ὀλίγον οἱ ἀφρίζοντες ἵπποι ἐφθασαν εἰς τὸν προορισμὸν των καὶ ἀπεδιβάσθη εἰς τὸ μικρὸν μισανάβαθρον τῆς κλίμακος, ὅπου εἶπε τὸ ὄνομά του, πρὸς ἔκπληξιν μεγίστην τοῦ Βοντάν, ὅστις ἐνόμιζεν αὐτὸν λίαν μακρὰν καὶ ὃν ἔπεμψε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν βασιλέα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἔτρωγε τὸ γλύκισμα κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, οἱ δὲ περιεστώτες ἐσχολάζον ἀκόμη τοὺς εὐοίωνους λόγους, οὓς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπρόφερε περὶ τοῦ Κατινά, νικητοῦ ἐν Σταφφάρδῃ, ὅτε ὁ Βοντάν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐδὸν μὲ περὶφροντι ἦθος, τὸ ὅποιο παντοῦ καὶ πάντοτε ταράσσει τὴν εὐθυμίαν. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ παραγγελίαν.

Ὁ βασιλεὺς, ὅστις εὐχερῶς ἐμάντευε τὰ διατρέχοντα ἐκ τῆς φυσιογνωμίας, καὶ ὅστις εἶχεν εὐθυκρισίαν ἀλάνθαστον, ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Λουδοῦξ δὲν θὰ ἤρχετο βεβαίως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρὶς νὰ εἶνε κομιστὴς σοβαρῆς τινος εἰδήσεως. Προσεποιήθη ὅτι ἤκουσε τὴν εἰδήσιν τοῦ Βοντάν εὐχαρίστως, ἔπει τελευταῖον ποτήριον οἴνου Μαλάγας καὶ ἠγέρθη τῆς τραπέζης διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐλικῶν ἔμεινεν εἰς τὴν πασταδα, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θ' ἀνηγγέλλετο ὅτι ὁ βασιλεὺς κατεκλίθη.

Ἐν τούτοις, ὁ Λουδοῦξ ἀνέμενε τὸν ἡγεμόνα του. Καὶ οὗτος μὲν ἐπάλειεν ἀκόμη κατὰ τῆς ὀχληρᾶς ιδέας, ἂν ἔπρεπε νὰ διαταράξῃ τὴν πέψιν του διὰ δυσαρσεκείας τινός, ἐκεῖνος δὲ ὥζυνε τὰ ὅπλα του διὰ τὴν μάχην, ἣν ἐμελέτα.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησε βλέπων τὸν Λουδοῦξ μὲ τοὺς μεγάλους διαυγεῖς ὀφθαλμούς του, ὧν ἡ λάμψις ἦτο τόσον ἐπιφοβὸς εἰς τοὺς αὐλικούς. Ὁ Λουδοῦξ ὑπέστη θαρραλέως τὸ βλέμμα, διότι καὶ αὐτὸς ἐπεθύμει κατὰ νὰ διαγνώσῃ ἐξ αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, Λουδοῦξ, τί νέα; εἶπε Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. Τώρα ἤλθες;

— Τώρα μόνις, Μεγαλειότατε.

— Ἐφοβήθη ὅταν μοῦ ἀνήγγειλαν μὲ τὴν σπουδὴν τὴν ἀφικίν σου, ὅτε ἤρξεσόν μοι ἀναγγεῖλῃς κανὲν δυστύχημα.

— Καθόλου, Μεγαλειότατε.

— Ἐμαθες τὴν νίκην τῆς Σταφφάρδης;

— Μετὰ χαρᾶς μεγάλης, ἀπεριγράπτου.

— Δὲν τὸ ἠλπίζεις ἴσως;

— Ἡ Μεγαλειότης Σας θὰ νικᾷ πάν-

τοτε τὸν δοῦκα τῆς Σαβοΐας, εἶνε ἀποφασισμένον.

— Ὡς γράψω εἰς τὸν Κατινὰ διὰ νὰ τοῦ ἐκφράσω πόσῃν εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένησεν, εἶνε ἐξαίρετος ἄνθρωπος, στρατηγὸς πλήρης ἀξίας, ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς, εἰς ἄκρον εὐχαριστούμενος ὅσας παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ ταπεινώσῃ τὴν ἀλαζονίαν τοῦ Λουδοῦξ, καὶ νὰ κτυπᾷ τὰς κακὰς αὐτοῦ ιδέας περὶ τῶν μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν τὸν ἐκολάκευον.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Λουδοῦξ δὲν ἦτο πείσμων· δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Κατινά· περὶ αὐτοῦ δὲν ἐμερίμνα ποσῶς. Εἰξευρεν ὅτι αὐτὸν θὰ τὸν ἀνεύρισκε βραδύτερον. Διό, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ μὲ καμμίαν τραχεῖαν ἔκφρασιν ὡς ἀνέμενε ὁ βασιλεὺς, ἐσίγησεν.

— Ἦκουσες νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν προξενεῖ ἡ εἰδήσις αὐτῆς τῆς νίκης; ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς θέλων νὰ παροξύνῃ τὸν ὑπουργόν.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Λουδοῦξ, συσπῶν τοὺς δακτύλους, κανεὶς ἀκόμη δὲν δύναται νὰ γνωρίζῃ τὴν εἰδήσιν, ἥτις μόνις ἀπόψε περιήλθεν εἰς γνῶσιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Ἄλλως τε φέρω καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν βασιλέα μίαν ἄλλην εἰδήσιν· ὅσον δὲ σπουδαία καὶ ἂν εἶνε ἡ νίκη τῆς Σταφφάρδης, προβλέπω ὅτι θὰ ἐπακολουθήσωσιν ἴσως καὶ ἄλλαι νίκαι, λαμπρότεραι καὶ χρησιμώτεραι.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Εἰς τὴν ιδέαν τὴν ὁποίαν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ υποβάλω εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Ἄς ἴδωμεν, Λουδοῦξ, λέγε, εἶπεν ἀνυπομονῶς Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'.

— Ἀ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑπουργός, τὸ δόλωμα κάμνει τὴν ἐνέργειάν του. Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὑψηλοφῶνως, οἱ μεγάλοι θρίαμβοι, οἱ ἀληθεῖς, δὲν ἀποκτῶνται ἄνευ δυσχερειῶν.

— Σὺ ὅμως, Λουδοῦξ, δὲν ἀναγνωρίζεις καμμίαν δυσχερείαν.

— Εἶνε ἀληθές, Μεγαλειότατε, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπηρετήσω τὸν βασιλέα μου.

Ἐν τούτοις τὸ νὰ ἐπιτελεσθῇ ἡ καταστροφή τοῦ Αὐτοκράτορος, νὰ καταβληθῇ ἡ ἀγερωχία καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας... συγγνώμην, τοῦ Γουλιέλμου τῆς Ὁράνζης, ἤθελα νὰ εἶπω, νὰ συντριβῇ ὁ σύνδεσμος, ὁ σχηματισθεὶς ἐν Αὐγσβούργῃ ὑπὸ τῆς Εὐρώπης, ζηλοτύπου διὰ τὴν δόξαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ νὰ ἐγκαινισθῇ ἡ ἐκστρατεία διὰ κεραυνόβολου κτύπου, κλονίζοντος ἐκ βάρθρων τοὺς θρόνους ὅλους τῶν Ὑμετέρων ἐχθρῶν, δὲν εἶνε πρᾶγμα εὐκόλον, τολμῶ νὰ εἶπω.

— Μαρκήσιε Λουδοῦξ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ πρόσωπον ἐξημμένον, ἐσκέφθης καλῶς περὶ τοῦ προγράμματος, τὸ ὅποιο ὑποβάλλεις; Μήπως κατὰ τύχην εἶσαι ποιητής; Τί θαύματα εἶνε αὐτὰ ὅπου μοῦ ὑπόσχεται; Νὰ νικήσω τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὸν πρίγκηπα τῆς Ὁράνζης ἐνταυτῷ... νὰ κατασυντρίψω τὸν σύνδεσμον... ν' ἀ-

λάβω τὴν ἡγεμονίαν τῆς Εὐρώπης!... Οἷος φοβερός πόλεμος!

— Ναί, Μεγαλειότατε...

— Ἄλλ' ἐπὶ τίνος ἐδάφους;

— Ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ των.

— Ἡ Φλάνδρα εἶνε κλεισμένη δι' ἡμᾶς.

— Ὡς ἀποκτήσωμεν τὸ κλειδί.

— Τὸ κλειδί τῆς Φλάνδρας εἶνε τὸ Μόνς.

— Ἡ μεγαλοφυΐα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἐμάντευσε τὸ σχέδιόν μας. Πρέπει νὰ κυριεύσωμεν τὸ Μόνς.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεπήδησεν· τὸ φιλοφρόνημα τοῦ Λουδοῦξ λίαν ἐκολάκευσεν αὐτόν· ἀκουσίως ἐν τούτοις ἀνέκραξεν:

— Ἀλλὰ τὸ Μόνς εἶνε ἀπόρρητον, ἐκεῖ εἶνε αἱ ἀποθήκαι, ἐκεῖ ὅλοι οἱ πόροι τοῦ συνδέσμου.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης παραδέχεται ὅτι ἂν κυριευθῇ τὸ Μόνς, ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Γουλιέλμος τῆς Ὁράνζης δὲν θ' ἀνακλύψωσιν ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους;

— Τὸ παραδέχομαι, βεβαίως· εἶνε προφανές.

— Λοιπὸν σᾶς λέγω ὅτι τὸ Μόνς ἐκυριεύθη.

— Μαρκήσιε, μαρκήσιε! διὰ νὰ πολιορκηθῇ μόνον τὸ φρούριον ἀπαιτοῦνται ἑκατὸν χιλιάδες στρατοῦ.

— Τὰς ἔχω.

— Δέκα ἑκατομμύρια.

— Τὰ κεφάλαια ὑπάρχουν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν μου.

— Ἀπαιτοῦνται ἑξ μηνῶν τρόφιμα, ἄμμετρα ἐφόδια.

— Οἱ μεσίται μου τ' ἀγοράζουν.

— Τέλος, ὁ αὐτοκράτωρ ἀγρυπνεῖ.

— Ὁ αὐτοκράτωρ εἶνε καταβεβλημένος ἐκ τῶν ἀτυχημάτων του ἐν Οὐγγαρίᾳ.

— Ὁ πρίγκηψ τῆς Ὁράνζης ἐπανεληλθεν ἐξ Ἀγγλίας εἰς Ὀλλανδίαν καὶ εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν τηλεβόλου ἀπὸ τοῦ Μόνς.

— Κυνηγεῖ ἡσύχως εἰς τὴν ἐν Λῶξ παυλίν του· καὶ θεραπεύεται ἀπὸ τὸ ἄσθμα, ἐξ οὗ πάσχει. Ὅταν βήχῃ, δὲν ἀκούει τὰ τηλεβόλα.

— Ἡ πολιορκία θὰ διαρκέσῃ ἑξ μηνῶν· εἰς ἑξ μηνῶν ὁ αὐτοκράτωρ ἐπανορθοῖ τὰς ἀπωλείας του· ὁ πρίγκηψ τῆς Ὁράνζης θὰ κουρασθῇ καὶ οἱ ἱατροὶ θὰ τὸν θεραπεύσουν.

— Μεγαλειότατε, τὸ Μόνς θὰ κυριευθῇ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

— Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, Λουδοῦξ;... Τὸ θέλει ὁ Θεός!... Εἶνε ἀληθές ὅτι ἔχει τὸν Βωμπάν.

— Τὸν Βωμπάν καὶ ἐμέ, ἀπήντησεν ὁ Λουδοῦξ πειραγμένος, ἐμὲ, ὅστις τὰ πάντα προητοίμασα τόσον μυστηριωδῶς, ὥστε οὐδεὶς ἠγνόησε τίποτε, ἐμὲ ὅστις στοιχηματίζω τὴν κεφαλὴν μου ὅτι τὸ ἐπιχείρημα θὰ ἐπιτύχῃ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ πρέπει... Ὡ! εἶνε πολὺ δύσκολον.

— Ἐλεγεσ ὅτι ἐξωμάλυνες τὰ πάντα, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς, οὕτινος τὸ ὥραϊον ὄνειρον διεκόπτετο.

— Τὰ πάντα ἐκτὸς ἐνός, Μεγαλειότατε.

— Τί ἐπὶ τέλους ;

Ὁ Λουδοῦξ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν μετὰ πανουργίας.

— Ἐδάγκασες τὸ δόλωμα, μεγάλε βασιλεῦ ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, τώρα κρατῶ ἐγὼ τὸ καλῶμι· εἶνε ἡ σειρά μου !

— Λοιπὸν ! ἐπανέλαθεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'.

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, πρέπει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ν' ἀφήσῃ τὰς Βερσαλλίας καὶ ν' ἀναλάβῃ αὐτοπροσώπως τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ. Μήπως σὰς εἶνε ἀδύνατον ἴσως ν' ἀφήσετε τὰς Βερσαλλίας κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ;

— Διατί ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἐρυθριῶν ὑπὸ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Λουδοῦξ.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει ἴσως ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις· ἀλλά, φεῦ ! Μεγαλειότατε, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ἐγὼ νὰ ἐρωτῶ τὸν βασιλέα· ἐπαναλαμβάνω ἀπλῶς ὅ,τι μοῦ εἶπον.

— Πῶς ; ἐνῷ μόλις τώρα ἔφθασες, ἀνέκραζεν ὁ μονάρχης ἔτι μᾶλλον τεθορυβημένος, ἤκουσες παρόμοια πράγματα ; Καὶ ποίους εἶδες λοιπὸν ;

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' δὲν ἠννόησεν ὅτι διὰ τῆς ἀπερισκέπτου ταύτης ἐρωτήσεως παρεῖχεν εἰς τὸν Λουδοῦξ τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ὡς αὐτὸς ἐνθέρμως ἐπόθει.

— Μεγαλειότατε, ἀκόμη δὲν εἶδα κατένενα ἀπῆντησεν ὁ Λουδοῦξ ἀνυπομονῶν νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ θέματος, ὅπερ τὸν ἐνδιέφερεν. Ἄλλ' ἀπατῶμαι· εἶδα ἓνα τυχαίως καθ' ὁδόν.

— Ποῖον ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἔκπληκτος διὰ τὸ πρᾶον ὕφος μεθ' οὗ ἐλέχθησαν οἱ λόγοι οὗτοι.

— Ἐνα, ὅστις ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης περισσότερο παρὰ διὰ τὰ ἔργα τοῦ πολέμου, ἓνα ἱεράρχην, τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῶν Παρισίων, ὅστις ἐξήρχετο ἀπὸ τ' ἀνάκτορα.

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε κίνημα τρόμου, ὅπερ ὁ Λουδοῦξ παρετήρησε χαιρεκἀκως. Εἰς τὴν μονομαχίαν ἐκείνην αὐτὸς κατέφερε τὸ πρῶτον τραῦμα.

Ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ βασιλέως νὰ μείνῃ σιγηλός.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοῦξ, μοῦ ἐφάνη πολὺ ἀνήσυχος, πολὺ τεταραγμένος μάλιστα.

Ἐκ νέου ὁ βασιλεὺς ἀνεσκήρτησεν, ἐγερθεὶς δὲ ἤρχισε νὰ περιέρχεται τὸν θάλαμον μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας.

— Ὁ ἀναγκασθὴν νὰ ὁμιλήσῃ, ἐσκέφθη ὁ Λουδοῦξ, ἐπιμένων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν ἀμυντικὴν του στάσιν.

Ὁ βασιλεὺς σταματῶν πρὸ τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ἔβλεπεν αὐτὸν ἀπλήστως :

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, εἶπε, δικαίως ἦτο λίαν τεταραγμένος... διότι αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία πολὺ σοβαροῦ γεγονότος.

— Ἰδοὺ ὁποῦ ὁμιλεῖ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουδοῦξ. Τί συνέβη, Μεγαλειότατε ; ἔσπευσε νὰ εἴπῃ μετὰ προθυμίας.

— Τίποτε, κύριε Λουδοῦξ, τίποτε, ἀ-

πῆντησεν ὁ βασιλεὺς, συνενῶν πάλιν τὰς χεῖρας καὶ ἀρχίζων αὖθις τὸν ἐντὸς τοῦ θαλάμου περιπάτον του.

Ὁ Λουδοῦξ ἐγίνωσκεν ἐκ πείρας ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἦτο ὁ μᾶλλον ἐχέμυθος ἀνθρώπος τοῦ βασιλείου. Οὐδεμίαν δύναμιν, οὐδεὶς δόλος ἦτο ἱκανὸς ν' ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ. Τί θὰ συνέβαινεν ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἤθελε λάβει τοιαύτην ἀπόφασιν καὶ δὲν τῷ ἔδιδεκαμμίαν πληροφορίαν ; Ἡδὲ, παρὰ τὴν θέλησίν του τὸ συνοικέσιον ἐγένετο καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Λουδοῦξ δὲν εὐρίσκεν ἀνάπαυσιν. Ὁ βασιλεὺς ἤδη ἐκύταζε τὸ ὠρολόγιον· μήπως ἄρα γε ἐσκέπτετο νὰ ὑπάγῃ νὰ κατακλιθῇ ; Μεταξὺ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ἐπαύριον ἐμεσολάβει αἰωνιότης ὅλη ἀμφιβολία καὶ ἀνησυχία. Ὁ Λουδοῦξ ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὴν ἀκράτητον αὐτοῦ ὁρμήν.

— Μεγαλειότατε ! ἀνέκραζεν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν βλέπει ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἦλθα πνίγομαι ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ ἀπὸ λύπην ;

Ὁ βασιλεὺς ἐσταμάτησεν.

— Σεῖς ; ... διατί ; ἐψέλλισεν.

— Διότι ἔχασα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κυρίου μου καὶ πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ὑποθέσω ὅτι διέπραξα μέγιστον ἀμάρτημα. Εἵπετέ μου τὸ ἀμάρτημά μου, Μεγαλειότατε !

— Λουδοῦξ, δὲν σὲ ἐννοῶ.

— Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός, ἡ Μεγαλειότης Σας, διατρέχουσα κίνδυνον θανάτου, καὶ ἐξαρτωμένη περισσότερο ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα παρὰ ἀπὸ τὰ μαχαίρια τῶν χειρουργῶν, μὲ προσεκάλεσε, μοῖ ἀνεκοίνωσε τὸ μυστικόν της, μοῖ ἐνεπιστεύθη τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Δὲν ἐγενόμην ἄξιος τοιαύτης τιμῆς ; Δὲν εἰργάσθην νυχθημερόν ; Δὲν καθυπέβλαλα τὴν ὑγίαν μου, τὴν περιουσίαν μου, τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ; Αὐτὸ ἦτο τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ταπεινῶς ὤφειλον νὰ ἐκπληρώσω, ἀλλ' ὅπως δῆποτε τὸ ἐξεπλήρωσα. Ἐν τούτοις, Μεγαλειότατε, μὲ ἀνταμείβετε, ἀποκρύπτοντες ἀπὸ ἐμὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνεκοίνωσατε εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῶν Παρισίων, θεράποντά σας ἐπιτηδεϊότερον ἴσως, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐμοῦ ἀφωσιωμένον, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

— Δὲν σοῦ ἀποκρύπτω τίποτε, μάρκῃσι Λουδοῦξ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μετ' ἀξιοπρεπείας, μετὰ συγκινήσεως μάλιστα, διότι ἡγάπα ν' ἀκούῃ θερμὰς διαβεβαιώσεις ζήλου. Ἦναντιοῦτο εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἔπραττον. Ἡ συνειδήσις μου μοῖ ἐπέβλαλε νὰ τὸ πράξω. Σιωπῶν καὶ ἀποκρύπτων τὴν πράξιν μου ἀπὸ σοῦ, ἀπεδείκνυν ἴσα ἴσα τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου. Ἀλλὰ σήμερον, ἐξηκολούθησεν, οὐδὲν μ' ἐμποδίζει πλέον νὰ σοῦ ὁμιλήσω. Μάλιστα, ὀφείλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μάθῃ αὖριον ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη. Κύριε Λουδοῦξ, πρὸ τινων ἐτῶν ἐδέησε νὰ νυμφευθῇ τὴν κυρίαν μαρκησίαν Μαριντενών. Αὖριον θὰ γίνῃ γνω-

στὸς ὁ γάμος αὐτός. Θὰ μεριμνήσετε ὅπως ἡ θέλησίς μου ἐκτελεσθῇ καθ' ὅλας τὰς δεούσας διατυπώσεις.

Καὶ ἂν ὁ κεραυνὸς ἐπιπτεν εἰς Βερσαλλίας καὶ διέσπειρε πέριξ τοῦ Λουδοῦξ συντρίμματα στήλης καὶ δάπεδα, δὲν θὰ προῦξεν εἰς αὐτὸν τοιαύτην φοβερὰν ἐκπληξιν καὶ τρόμον.

— Νὰ καταστῇ γνωστὸς ὁ γάμος ! ἐψιθύρισεν ὠχρότατος ἐξ ὀργῆς καὶ κρατήσας διὰ τῶν δακτύλων τὸν τάπητα τῆς τραπέζης ἐκ φόβου μὴ πέσῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν φοβερὰν ἡλλοιωμένην φυσιογνωμίαν τοῦ ὑπουργοῦ του.

— Μὲ ἠκούσατε ; εἶπεν.

Καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του.

— Μεγαλειότατε, ἐψέλλισεν ὁ Λουδοῦξ, ὅτε μὲν ἰόχρους, ὅτε δὲ παλιδνός, μὲ τὸ μέτωπον ὑγρόν, ἐξ οὗ ἐστάλαζον χονδραὶ ρανίδες ἰδρωτός, ὡς ἀπὸ τοῦ μετώπου ἀνθρώπου ψυχορραγοῦντος, δὲν θὰ μοῦ ἐπαναλάβετε τοιαύτην διαταγὴν.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Εἶνε ἀρχαῖος ὑπαξιωματικὸς τοῦ συντάγματός μου.

— Δὲν μοῦ φαίνεται. Μοιάζει πολὺ μὲ κακοῦργον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης μετὰ ψυχραιμίας, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπαναλάβω, ὅτι αἱ ὕβρεις δὲν εἶνε δικαιολογίαι. Εἰσθε ὠργισμένος, τὸ ἐννοῶ. Θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ χάσω τὴν ὑπομονήν μου. Δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχετε.

Γνωρίζω ὅτι εἰσθε ἴσος μου κατὰ τὸ γένος καὶ τὴν ἀνατροφὴν, ὅτι ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ προκαλέσετε, καὶ ἐγὼ τὸ καθήκον νὰ σὰς προσφέρω ἱκανοποίησιν, ἐὰν ἔτι εὐρίσκεσθε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Ἄλλ' ἤδη τὰ πράγματα ἡλλαξάν προὐκτῶ ἡμερῶν, καὶ δὲν εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς ἀκολουθήσω ὅπου θέλετε νὰ μὲ ὀδηγήσετε· ὅταν δικαιολογηθῇτε θὰ μ' εὐρετε ἑτοιμον διὰ τὴν ἱκανοποίησιν. Ἐν ὅσῳ δὲ περιμένω θὰ τηρήσω τοὺς τεθέντας ὑφ' ὅλων τῶν εὐπατριδῶν κανόνες. Δὲν μονομαχοῦσι πρὸς ὀφειλέτην, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον πρὸς ὑποπτον κλοπῆς. Ἀπώλεσα τὸ κιβωτιδίον μου καὶ σὰς ὑποπτεύομαι ὅτι μοῦ τὸ ἐπῆρατε.

— Ἀκολουθεῖτε σύστημα, τὸ ὁποῖον ἀρμόζει λαμπρὰ εἰς τοὺς ἀνάνδρους. Ἐὰν διὰ ν' ἀρνηθῇ τις νὰ δώσῃ λόγον τῆς ὕβρεως, ἤρκει νὰ εἴπῃ : Σὰς ὑποπτεύομαι δι' αἰσχροὺς πράξεις, τότε οὐδὲν εὐκολώτερον τῆς ἀποφυγῆς μονομαχίας.

— Ἐπιμένετε εἰς τὴν παρὰ νόησιν τοῦ